CIRYL. Cum ſaluator in ſermonibus quos ad alios dirigebat: frequēter regnū dei meminiſſet: ob hoc phariſei eū deridebāt. vñ dr̄: Interrogatus aūt a phariſeis: qñ venit regnū dei q̄ſi irriſorie diceret: anteq̄ veniat de quo loqueris: mors crucis te occupabit: dñs aūt patiam oſtēdens: increpatus nō increpat: ſʒ poti⁹ malos exñtes ſuo nō dedignat̄ rñſo. Sequit̄.n. Rñdit eis ⁊ dixit: Nō venit regnū dei cū obſeruatiōe. q.d. nō queratis de tēporibus qb⁹ iter̄ inſtabit tp̄s regni celoꝝ. BE. Illud.n. tp̄s neqꝫ ab hoībus neqꝫ ab angelis pōt obſeruari: ſicut tp̄s incarnatiōis ꝓphetaꝝ: vaticinijs ⁊ angeloꝝ ē manifeſtatū preconijs. vñ ſubdit: Neqꝫ dicēt: Ecce hic: aut ecce illic. Uel aliter: Interrogāt de tp̄e regni dei q: ſicut infra dr̄: Exiſtimabāt q̄ veniēte hieroſolymā dño cōfeſtiʒ regnū dei manifeſtaretur. vñ dñs rñdet: q̄ regnū dei nō venit cū obſeruatiōe. CIRYL. Soluʒ aūt ad vtilitatē cuiuſlibet hoīs eē fatet̄ illud q̄d ſubdit̄: Ecce.n. regnū dei intra vos ē. i. in veſtris affectibus ⁊ in ptāte veſtra id capere. pōt.n. q̄libʒ hō iuſtificatus p fidē xp̄i: ⁊ v̄tutibus ornatus regnū obtinere celoꝝ. GRE. naçan. Uel forſitan regnū nobis inſitū dicit indita atab⁹ noſtris leticiā p ſp̄ūm ſcūm: ea eniʒ ē velut imago ⁊ arra perennis leticie: qua i futuro ſeculo ſanctoꝝ aīe gaudēt. BE. Uel regnū dei ſeipʒ dicit īt̄ra illos poſitū hoc ē in cordibus eoꝝ per fidem regnantem.

Et ait ad diſcipulos ſuos: Veniēt dies qñ deſideretis videre vnū diē filij hoīs ⁊ nō videbitis. Et dicēt vobis: ecce hic ⁊ ecce illic: Nolite ire: neqꝫ ſectemini. Nā ſicut fulgur coruſcans de ſub celo: in ea que ſub celo ſunt fulget: ita erit filius hoīs in die ſua. Primum autem oportet illum multa pati: ⁊ reprobari a generatione hac.

CIRYL. Quia dñs dixerat: Regnū dei intra vos ē: voluit diſcipulos eē paratos ad patiam: vt effecti ſtrēnui intrare valeāt regnū dei. predicit ergo eis: q̄ anteq̄ de celo veniat: in fine ſeculi pſecutio irruet ſup eos. vñ dr̄: Et ait ad diſcipulos ſuos. Veniēt dies qñ deſideretis videre vnū diē filij hoīs: ⁊ nō videbitis: ſignificās q̄ tanta erit perſecutio: q̄ vnū diē eius videre cupiāt: illius. ſ. tp̄is: quo adhuc ꝯuerſabant̄ cū xp̄o: ſane iudei xp̄m multis anguſtiauerūt iproperijs ⁊ iniurijs: ſed in ꝯparatiōe maloꝝ maiorū minora eligenda vident̄. THEO. Tūc.n. abſqꝫ ſolicitudine viuebāt: xp̄o eos ꝓcurāte ⁊ ꝓtegēte: ſʒ futuꝝ erat qñ xp̄o abſēte traderent̄ periculis: ad reges ⁊ principes ducti: ⁊ tūc tp̄s p̄mū cuperēt q̄ſi trāquillū. BE. Uel diēʒ xp̄i dicit regnū dei q̄d ſperamus futuꝝ: ⁊ b̄n dicit vnum diē: q: in illa beatitudinis gloria tenebraꝝ iterruptio nulla ē. bonū ḡ ē diē xp̄i deſiderare: nec tñ magnitudine deſiderij nob̄ ſōnia fingere debem⁹ q̄ſi iſtet dies dñi: vñ ſeq̄t. Et dicēt vobis: Ecce hic: ecce illic: nolite ire: neqꝫ ſectemini. EVSE. q.d. Si adueniēte antichriſto fama de eo volet: q̄ſi apparuerit xp̄s: nō egrediamini: neqꝫ ſequamini: nā ipoſſibile ē eū q̄ ſemel i terra viſus ē iter̄ i angulis terre ꝯuerſari. Erit igit̄ hic de quo dr̄ nō ver⁹ xp̄s: manifeſtū.n. ſignū ſecūdi aduentus ſaluatoris noſtri: hoc ē q̄ ſubito totū orbē claritas ei⁹ aduent⁹ replebit. vñ ſeq̄t: Nā ſic fulgur coru. de ce. in ea q̄ ſub ce. ſūt fulget: ita erit fili⁹ hoīs i die ſua. Nō.n. apparebit ſup terrā ambulās: ſicut quideʒ homo cōis: ſed vniuerſaliter irradiabit: oñdens cunctis iubar proprie deitatis. BE. Et pulchre ait. Coruſcās de ſub celo: q: iudiciū ſub celo: hoc ē in aeris medio geret̄: ſc̄dm illud ap̄li: Simul rapiemur cū illis in nubibus obuiā xp̄o in aera. Si aūt dñs in iudicio ſicut fulgur apparebit: nullus tunc in ſua mente latere pmittit̄: q: ipſo iudicis fulgore penetratur. pōt aūt hec dñi reſponſio ⁊ de illo eius aduentu quo quotidie venit in eccleſia accipi. Intātuʒ.n. ſepe heretici turbauerūt eccleſiam: dicendo in ſuo dogmate fideʒ xp̄i manere: vt fideles illoꝝ tp̄uʒ deſiderarent dñm vel vno die ſi fieri poſſet redire ad terras: vt ſeipm q̄uo ſe hēat fidei veritas intimaret: Et nō videbitis inquit: q: non ē opus corporali viſione dñm redibere: q: ſemel p vniuerſū mūdū euāgelij vigorē exhibuit. CIRY. Opinabant̄ aūt diſcipuli q̄ vadēs hieroſolymā ſtatim oñderet regnū dei. Hāc igit̄ opinionē reſecās notū facit eis: q̄ primo decebat eū ſalubrē paſſionē ſufferre: deinde ad patrē aſcendere: ⁊ deſup fulgere: vt orbē̄ terrarū in iuſticia iudicet. vñ ſubdit: Primū aūt oʒ illuʒ multa pati: ⁊ repro. a gene. hac. BE. Generationē nō tm̄ iudeoruʒ: verꝫ ēt oīum reproboꝝ appellat: a quibus ēt nūc filius hoīs in corpore ſuo: hoc ē in eccleſia multa patit̄ ⁊ reprobat̄. Inſerit aūt de ſua paſſione loquens de gloria ſui aduent⁹ vt dolorē paſſiōis ſpe ꝓmiſſe clarificatiōis mitigarent: ſimulqꝫ ſeipſos pararent: ſi gloriam regni diligerent mortis non horrere periculum.

Et ſicut factuʒ ē in diebus noe: ita erit ⁊ in dieb⁹ filij hoīs. Edebāt ⁊ bibebāt: vxores ducebant: ⁊ dabant̄ ad nuptias vſqꝫ in diē qua intrauit noe in archā: ⁊ venit diluuiū ⁊ pdidit oēſ. Similiter ſicut factū eſt in diebus loth. Edebāt ⁊ bibebant: emebant ⁊ vendebāt: plātabāt ⁊ edificabant. qua die autem exijt loth a ſodomis: pluit igneʒ ⁊ ſulphur de celo ⁊ omnes perdidit. Secundū hoc erit qua die filius hominis reuelabitur.

BEDA. Aduētū dñi quē fulguri cito tranſuolāti ꝯparauerat: nūc ꝯparat diebus noe ⁊ loth: qñ repētinus mortalibus ſupuenit interitus. vñ dicit̄: Et ſi. fa. ē i dieb⁹ noe ita erit in die filij hoīs. CHRY. Quia.n. tūc nō crediderūt ꝯminatorijs verbis: paſſi ſūt repēte reale iudiciū. eorū aūt incredulitas ex aīa lēta ꝓcedebat. nā quecūqꝫ vult aliquis ⁊ intendit: ea ēt expectat. vñ ſequit̄: edebāt ⁊ bibebant: vxores ducebāt ⁊ da. ad nuptias vſqꝫ in diē qua intrauit noe i arcā: ⁊ venit diluuiū: ⁊ perdidit oēs. AM. Bene cām diluuij de noſtris aſſerit proceſſiſſe peccatis q: deus malū nō creauit: ſʒ noſtra ſibi merita repererūt nō q: ꝯiugia dānentur: neqꝫ.n. alimenta dānant̄: cū i iſtis ſucceſſionis: in illis nāe ſubſidia ſint: ſed in omnibus modus queritur. quicquid enim abundantius ē: a malo eſt. BE. Myſtice aūt noe arcā edificat: cū dñs eccleſiaʒ de xp̄i fidelibus quaſi lignis leuigatis adunādo ꝯſtruit. quā pfecte ꝯſummatā ingredit̄: cū hāc i die iudicij p̄ſentia ſue viſionis etern⁹ habitator illuſtrat: ſed cū arca edificatur: iniqui luxuriant̄: cū vero intrat̄ intereūt: q: qui ſanctis hic certantibus inſultāt: eis illic coronatis eterna damnatōe plectēt̄. EVSE. Quia vero vſus ē dñs exemplo diluuij ne putaret aliquis futuꝝ diluuiū ex aqua: vtitur ſecūdo exemplo loth docēs modū pditiōis ipſoꝝ: q̄ igne dimiſſo celitus ſupueniet ipſis ira dei. vñ ſubdit̄. Similiter ſicut factū ē in diebus loth. edebāt ⁊ bibebāt: emebāt ⁊ vendebant: plantabāt ⁊ edificabāt. BE. Pretermiſſo illo infando ſodomoꝝ ſcelere: ſola ea que leuia vl̄ nulla putari poterant delicta ꝯmemorat. vt intelligas illicita quali pena feriant̄: ſi licita imoderatius acta igne ⁊ ſulphure puniunt̄ Sequit̄.n. Qua die aūt exijt loth a ſodo. pluit ig. ⁊ ſul. de celo ⁊ oēs perdidit. EVSE. Nō prius dixit ignē celitus decurriſſe ſup ipſos ſodomoꝝ q̄ loth exiſſet ab eis: ſic ⁊ diluuiū nō prius terre incolas perdidit q̄ noe arcaʒ intraſſet: q: q̄ diu noe vel loth ꝯuerſabant̄ cū ipſis: de⁹ nō irrogabat irā: ne vna cū peccatoribus deperirēt. volens aūt eos pdere ſubtraxit iuſtum: ſic ⁊ in ꝯſummatione ſeculi nō prius erit finis q̄ oēs iuſti ſint ſemoti ab ipſis. vñ ſequitur: Sc̄dm hoc erit: qua die filius ho. reuelabit̄. BE. Quia qui interiʒ non apparens oīa videt: tūc apparens oīa iudicabit apparebit aūt iudicaturus eo maxime tp̄e quo cunctos iudiciorū eius oblitos: huic ſeculo cōſpexerit eē mācipatos. THEO. Poſtq̄.n. venerit antichriſt⁹

ri. Amē dico vobis deſcēdit hic iuſtificatus in do
mum ſuam ab illo: qꝛ omnis qui ſe exaltat humili
abitur: ⁊ qui ſe humiliat exaltabitur.

AVG. de ver. do. Quia fides non eſt ſuperboꝝ ſed
humiliū: ꝓmiſſis ſubiecit parabolā de humilitate: ⁊ ꝯ ſu
pbiā. vñ dr̄. Dixit aūt ⁊ ad quoſ. q̄ in ſe cōfidebāt tāq̄ iu
ſti ⁊ aſpernabant cete. para. iſtā. THEO. Quia. n. ſuper
bia plus q̄ alie paſſiōes vexat hoīuꝫ mētes: iō crebrius
de hac monet. Eſt aūt ſupbia dei ꝯtēptus: quotiēs. n. ali
quis nō deo: ſꝫ ſibi aſcribit bona q̄ facit: qd ē aliud q̄ dei
negatio: cā igit̄ ꝯfidētiū in ſeipis nō aūt totū attribuētiuꝫ
deo: ſꝫ ob hoc ēt ceteros ꝯtēnētiū: parabolā ꝓponit: oñ
dēs q̄ iuſticia q̄uis hoīeꝫ approximet deo: ſi tñ aſſumat
ſupbiā ad infimū deiecit hominē. vñ ſeq̄t: Duo. ho. aſcē.
in tēp. vt ora. vnus phariſeus ⁊ alter publicanus. GRE
CVS. Diligentia quidē orōnis docuit nos p viduā ⁊ iu
dicē: hic aūt p phariſeū ⁊ publicanū docet nos: quō ſint
ei dirigēda precamina: ne ſit infructuoſū orōnis negociū
Cōdēnatus ē aūt phariſeus cū incaute oraret. nā ſeqtur.
Phariſeus aūt ſtās hec apud ſe orabat. THEO. Per
hoc q̄ dicit Stans: elatū eius aīum notat: ipſo. n. habitu
ſupbiſſimus videbat. BASI. Dicit aūt. Apud ſe orabat
q̄ſi nō apud deū: qꝛ ad ſeipm redibat p peccatuꝫ ſupbie:
Seqtur. n. Deus grās ago tibi. AVG. de v. do. Nō rep
hēdit: qꝛ deo grās agebat: ſꝫ qꝛ nihil ſibi addi cupiebat.
Ergo iaꝫ plenus es: iā abundas. nō ē q̄re dicas. Dimitte
nobis debita nr̄a. Quis ē igit̄ qui impie obpugnat grām
ſi reprehēdit qui ſupbe agit grās? Audiāt q̄ dicunt. Deus
me hoīeꝫ fecit: ego me iuſtū facio. O peior ⁊ deteſtabili
or phariſeo q̄ ſupbe iuſtū ſe dicebat: ſꝫ tñ inde grās deo
agebat. THEO. Attēde aūt ſeriē orōnis phariſei. Prio
naq̄ꝫ dixit q̄ ei aberāt: deinde ſubiungit q̄ hēbat. Sequit̄
n. Quia nō ſuꝫ ſicut ceteri hoīuꝫ: raptores: iniuſti: adulte
ri. AVG. de v. do. Diceret ſaltē ſicut multi hoīes. Quid
ē ceteri hoīes: niſi oēs preter ipm? Ego inquit iuſtus ſum
ceteri peccatores. GRE. xxiiij. mo. Quattuor quippe ſūt
ſpecies q̄bus oīs tumor arrogantiū demōſtrat̄: cū bonū
aut a ſemeipis hr̄e ſe eſtimāt: aut ſi ſibi datū deſup credūt
ꝓ ſuis ſe hoc accepiſſe meritis putāt: aut certe cū iactant
ſe hr̄e qd nō hñt: aut deſpectis ceteris ſingulariter videri
appetunt habere qd hñt. vñ ⁊ phariſeus hic bonoꝝ ſibi
opeꝝ merita ſingulariter tribuit. AVG. de ver. do. Ecce
aūt ex vicino publicano maioris erat ei tumoris occaſio
Seqtur. n. Vel vt ēt hic publi. q. d. Ego ſolus ſuꝫ. Iſte de
ceteris eſt. CHRY. Nō. n. ſaciauerat contentū eius tota
humana natura: ſꝫ ⁊ publicanū aggreſſus ē. moderatius
aūt peccaſſet ſi publicanū excepiſſet. Nūc aūt vno verbo
⁊ abſentes inuadit: ⁊ vulnera pñtis laceſſit. Nō ē aūt gra
tiaꝝ actio iuectiua alioꝝ. Si regratiaris deo ipe tibi tñ
ſufficias: nec te ad hoīes traſferas: nec ꝓximū ꝯdemnes.
BASI. Diſcrepat aūt elatus a conuiciatore ſola habitu
dine. Iſ. n. in alios vtitur cōuitijs: hic aūt ſe mētis teme
ritate extollit. CHRY. Qui āt alijs ꝯuiciat̄: ſibi ⁊ alijs
multa mala facit. pmo. n. audiētem reddit peiorē: qꝛ ſi ſit
peccator: fit letior criminis inuēto collega: ſi ſit iuſtus ex
tollit̄: p aliena crimina inductus de ſe magna putare. Se
cūdo coītateꝫ eccleſie ledit nō. n. oēs audiētes vituperant
cū ſolū q̄ peccauit: ſed ritu chriſtiano ꝯtumelias innectūt
Tertio dei gloriaꝫ blaſphemare facit: ſicut. n. recte agen
tibus nomē dei glorificat̄: ſic nobis peccātib⁹ blaſphema
tur. Quarto eū qui audiuit obprobria ꝯfundit īprudenti
orē cū ⁊ aduerſariū faciēs. Quinto ſtatuit ſe pene obno
xiū: rebus ꝓlatis q̄ ſibi nō cōueniūt. THE. Expedit āt
nō ſolū declinare a malo: ſed ēt agere bonū. Et iō cū di
xiſſet: Nō ſuꝫ ſicut adulteri: ſubiungit p oppoſitū Ieiuno
bis in ſabbato: Sabbatū hi dicebāt hebdomadaꝫ ad vl
timā diē q̄etis. Ieiunabāt. n. phariſei ſecūda ⁊ q̄nta feria
Sic igit̄ ieiunia obiecit ꝯ paſſionē adulterij. nā ex volupta

te ē laſciuia. Rapacibus vero ⁊ iniuſtis oppoſuit decima
rū ſolutionē. Sequit̄. n. Decimas do oīum q̄ poſſideo. q.
d. Adeo rapinas ⁊ neq̄cias refugio: vt ēt mea cōtribuam
GRE. xix. mo. Ecce ciuitatē cordis ſui inſidiātibus ho
ſtibus p elationē aperuit: quā fruſtra p ieiunium ⁊ elemo
clauſit: Incaſſuꝫ munita ſūt cetera: cū locus vnus de quo
hoſti patet aditio munitus nō eſt. AVGV. de ver. do.
Quere aūt in verbis eius: nihil inuenies qd deū rogaue
rit. aſcendit quidem orare: noluit deū rogare: ſed ſe lau
dare: ⁊ rogāti inſultare. publicanū aūt cordis conſcientia
remouebat: ſed pietas applicabat. vñ ſeqtur: Et publica
nus a lōge ſtans nole. nec oculos ad celū leuare. THE.
Quāuis aūt publicanus ſtetiſſe dicat̄: diſtabat tñ a pha
riſeo tā verbis q̄ habitu: necnō ⁊ corde ꝯtrito. naꝫ vere
batur oculos leuare in celū: cēſens indignos viſionis ſu
perne eos qui maluerūt bona terrena ſpectare ⁊ querere
necnō ⁊ pectus tundebat. vñ ſequit̄: Sꝫ pcuciebat pectꝰ
ſuū: cor quodāmodo pungens cā cogitationū prauaꝝ
necnō ⁊ excitās vt dormitans. vñ nō aliud q̄ dei ꝓpitia
tioneꝫ petebat. Sequit̄. n. Dicēs: Deus propitius eſto mi
hi peccatori. CHRY. Audiuit qꝛ nō ſuꝫ velut hic publi
canus: nec indignatus ē ſed ꝯpunctus: detexit ille vulnus
querit hic medicinā. Nemo igit̄ illud frigidū ꝓferat ver
bū. Nō audeo: pudoroſus ſum nō poſſuꝫ aperire os. Ta
lis reuerentia eſt diabolica. Vult. n. diabolus obſcurare ti
bi fores acceſſus ad deum. AVG. de ver. do. Quid igit̄
miraris ſi deus ignoſcit: q̄n ipſe agnoſcit: de lōginquo ſta
bat: deo tñ appropinquabat: ⁊ eū dñs de ꝓpe attēdebat.
Excelſus. n. dñs ⁊ humilia reſpicit: nec oculos ad celū le
uabat vt reſpiceret: tremebat cōſcientia ſpem ſubleuabat
percutiebat pectus ſuū: penas de ſeipo exigebat: propte
rea dñs ꝯfitenti pcebat. Audiſti ſuperbū accuſatorē: audi
ſti humilē reum. audi nunc iudicē dicētem: Amē dico vo
bis: deſcendit hic iuſtificatus in do. ſuā ab illo. CHRY.
Geminos aurigas ⁊ duas bigas in ſtadio poſitas ſermo
preſens ꝓponit in altera quidē iuſticiā cū ſupbia. i altera
peccatū ⁊ humilitatē. ⁊ vides bigā peccati ſuperare iuſti
ciam: nō proprijs v̄tutibus: ſed humilitatis ꝯiuncte. Illā
vero deuictā nō fragilitate iuſticie ſed mole ⁊ tumore ſu
perbie. nā ſicut humilitas p ſui eminentiaꝫ peccati pōdꝰ
ſuperat: ⁊ ſaliens attingit deuꝫ: ſic ſuperbia ob ſui molem
de facili iuſticiā deprimit. ſi ergo plura facta ſtrenue ge
ras: putas aūt te poſſe ꝓſumere tota caruiſti oratione. ſi
vero mille feras in conſciētia faſces reatuū: ⁊ hoc ſolum
de te credas q̄ es infimus oīum: multā obtinebis in deū
fiduciam. Et iō ſue ſnīe cām aſſignans ſubdit: qꝛ oīs qui
ſe exaltat humi. ⁊ qui ſe humi. exalta. Humilitatis nomē
multiplex ē. Eſt. n. quedā virtus humilitas: iuxta illō. Cor
contritū ⁊ humiliatum deus non deſpicias. Eſt ⁊ humili
tas ab erumnis: iuxta illud: Humiliauit in terra vitā mea
Eſt ⁊ humilitas a peccatis ⁊ ſupbia ⁊ inſaciabilitate diui
tiaꝝ. Quid. n. humilius his qui ſe ſubmittūt in diuitijs ⁊
potentatu ⁊ hec reputant magna. BASI. Similiter ēt
exaltari laudabiliter contingit: qn̄. ſ. non humilia cogitas
ſed mens tua eſt per magnanimitateꝫ i virtute erecta. Ta
lis aūt aī celſitudo ē eminentia in triſticijs: terrenoꝝ con
temptus: conuerſatio in celis: ⁊ videtur huiuſmodi men
tis ſublimitas eandem habere differentiam ad elationē
quam arrogātia parit: quaꝫ hꝫ corpulentia corporis bñ
diſpoſiti ad inflationē carnis cum ex hydropoſi tumet.
CHRY. Hec igitur faſtus inflatio ab ipſis celis poteſt
deprimere nō cauentem: humilitas vero ⁊ ab ipa abyſſo
reatuū hominē ſublimare. hec eniꝫ pre phariſeo publica
num ſaluauit. latronem ante apoſtolos duxit. illa vero ſ
in corpoream ingreſſa ē poteſtatem. Ceterum ſi iuxta de
licta humilitas tam facile currit vt ſuperbiā iuſticie tran
ſeat. ſi iuſticie coniunxeris eā: quo nō ibit? aſſiſtet ipa tri
bunali diuino in medio angeloꝝ cū fiducia multa. Rur
ſus ſi factus cōiunctus iuſticie eā deprimere potuit ſi con
iunctus